

lesfinantsbestyrelsen givet at kræve de Sum-
mer, der er Brug for. — Mig forekommer den
første Fremgangsmaade, den, som hidtil er
fulgt, nok saa godt at stemme med Ordene i
den citerede Bestemmelse; men jeg troer tillige,
som jeg har udtalt, at man, uden at komme
i nogen egentlig Strid med den, kan gaae og
saa den anden Vej. Sagen er nu altsaa bragt
hen til det Punkt, at Spørgsmaalet dreier sig
om, hvad der er det Naturligste, det Praktiske,
og i det Hele taget det Dnskeligste under de
— som jeg gjerne kan indrømme — særegne
og vanskelige Forhold, som bestaae i Monar-
chiet, og da troer jeg ganske vist, at en Over-
veelse af den hele Sag saaledes, som den har
foreligget i de senere Aar, maa føre til at
betragte det som naturligt, heldigt og prak-
tisk, at man er gaaet den Vej, som man
er. Jeg troer, at det ligeoverfor Frygten
for mulige Vidtløstigheder og idelige Misfor-
staaelser med Hensyn til de Krav, der stilles
til de enkelte Dele af Monarchiet, ligesom ogsaa
ligeoverfor det bestemt begrænsede Raade-
rum for Monarchiets Finantsbestyrelse, er
længt sikkrere, naturligere og heldigere, at
Tilløudet opføres i Finantsloven med en be-
stemt Sum, end om man stillede det paa den
Raade, at Monarchiets Finantsbestyrelse, suc-
cessiv som Udgifterne forelaae, skulde gjøre sine
Fordringer gjældende lige oversfor de enkelte
Landsdele; — jeg troer imidlertid ikke, at dette
er Noget, som man behøver at gaae dybt ind
paa for at gjøre indlysende. Men derimod er
der en anden Betragtning, som er antydet,
skjøndt ikke saa bestemt, som det forekommer
mig, at der var Anledning til, som der kunde
være Jøle til at gaae ind paa, den nemlig,
hvoreledes Forholdet i Virkeligheden vilde have
stillet sig, om man var gaaet den anden Vej.
Det er en Selvsølge, at dersom man, saafremt

denne anden Vej var fulgt, nemlig ikke at op-
føre noget bestemt Beløb, da ogsaa var
gaaet frem fra Monarchiets Finantsbesty-
relsens Side paa samme Maade, som man nu
er gaaet frem, saa kunde det maaskee stille sig
saaledes, som om derved var fremkommen
en Fordeel eller ialtsind et tilsyneladende Ud-
bytte; men det vilde være aldeles urimeligt
at stille Sagen saaledes. Man maa jo
spørge: vilde man i saa Fald, nemlig under
Forudsætning af, at man ikke betragtede For-
holdet stillet paa den Raade, hvorpaa det nu
i de forløbne Aar har været stillet, da ikke
ogsaa fra Monarchiets Finantsbestyrelsens Side
være gaaet anderledes frem? — Naar man
saaledes netop med Hensyn til det omhandlede
Finantsaar 1855—56 siger: her er jo frem-
kommet et Overskud af 1,362,000 og nogle
Rigsdaler og man af dette Beløb regner,
at en saa og saa stor Sum, jeg vil sige
800,000 Rdlr., skulde komme Kongeriget
igen tilgode, saa er dette jo tilsyneladende en
ikke ringe Fordeel, skjøndt man, naar man rig-
tig opfatter Forholdet imellem Monarchiet og
de forskellige Landsdele, vil komme til at see,
at denne Fordeel dog ikke vil have saa stor
Betydning, som det ellers i og for sig kunde
have at faae 800,000 Rdlr. tilbagebetalt; men
denne Fordeel vinder ikke blot ind, men den
forsvinder totalt, naar man seer hen til, at
der netop i det seldsamme Finantsaar er forbrugt
af Statsactiverne et Beløb af 1,458,000 Rdlr.;
thi det er ganske sikkert, at man fra Finantsbe-
styrelsens Side kun har kunnet gaae ind paa at
anvende disse Midler, som paa ingen Raade
kunne betragtes som Aarets almindelige
Indtægter ligeoverfor Aarets almindelige
Udgifter; i Henhold til den hele finansielle
Ordning, hvorpaa Forholdene ere sunderede.